

Arrest

nr. 116 834 van 14 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 7 november 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. DE PONTHERE, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgies staatsburger van Tataarse origine. U woonde met uw etnisch Russische vrouw, Y. N. (...) (O.V. xxxxxx), en jullie kind in de stad Bishkek. Op 20 mei 2010 bracht uw vrouw een bezoek aan het postkantoor. Ze werd er gediscrimineerd omwille van haar origine; men wilde haar niet bedienen. Toen ze hierover klaagde, werd ze plots aangevallen en geslagen door een onbekende Kirgizische man. Ze werd ook geschopt in haar buik, terwijl ze toen al 18 weken zwanger was. Toen uw vrouw door haar broer naar het ziekenhuis werd gebracht, wou men haar niet helpen. Uiteindelijk kwam er een gynaecoloog naar jullie huis. De medische hulp kon echter niet baten: uw vrouw kreeg een miskraam.

Op 24 mei 2010 ging u naar het kantoor van de ROVD (districtspolitie) van de wijk Sverdlovsky in Bishkek om een klacht in te dienen. De agent achter de balie weigerde om uw klacht aan te nemen omdat u een etnische Tataar bent. U bleef wachten in het politiekantoor tot u een kans had om met het hoofd van de ROVD, Z. R. (...), te spreken. Ook R. (...) weigerde om uw klacht aan te nemen. U antwoordde dat u naar het Parket-Generaal zou stappen om daar ook tegen hem een klacht in te dienen wegens discriminatie. Toch deed u dit niet. Het gebouw van het Parket-Generaal was immers afgebrand tijdens de revolutie in april 2010 en u wist niet waar u heen moest om een klacht neer te leggen. Enkele dagen later begon u dreig telefoons te krijgen waarbij u werd gewaarschuwd dat u geen klacht mocht indienen. Door de stress van de omstandigheden kreeg u medische problemen. U moest van 29 mei 2010 tot 7 juni 2010 worden opgenomen in het ziekenhuis. Op 10 juni 2010 werd u bij thuiskomst van uw werk opgewacht door twee politieagenten. Ze namen u mee in hun auto. Ze bedreigden u met een pistool en vertelden u om geen klacht in te dienen tegen R. (...). U werd geslagen en vervolgens uit de auto gedumpt. Hierop besloten u en uw vrouw om uit Bishkek te vertrekken.

Jullie huurden vervolgens een woning in de stad Karabalta (waar u ook werkte), ongeveer 80 kilometer buiten Bishkek. U bleef echter dreig telefoons krijgen. Op 13 september 2010 kreeg u op uw werk bezoek van drie onbekende mannen. U werd met geweld meegenomen en in een auto gesleurd. U werd opnieuw bedreigd: als u een klacht zou indienen, zouden uw vrouw en kinderen worden vermoord. Op 7 november 2010 keerden jullie terug naar jullie eigen woning in Bishkek, gezien het toch geen zin had om zich in Karabalta te proberen verbergen.

Op 30 november 2010 werd u bij thuiskomst van uw werk opgewacht door drie onbekende personen. U werd geslagen en uw auto werd gestolen. Toen uw vrouw de politie opbelde, weigerde men om langs te komen. Op 1 december 2010 ging u opnieuw naar de ROVD van de wijk Sverdlovsky. Ook het nieuwe hoofd van de ROVD, een zekere N. (...) (R. (...) was intussen gepromoveerd tot minister van Binnenlandse Zaken), weigerde om uw klacht aan te nemen. U antwoordde opnieuw dat u naar de Parket-Generaal zou stappen, wat u de volgende dag ook effectief deed. Op 2 december 2010 ging u samen met uw vrouw naar het Parket-Generaal. Daar werd u gevraagd om uw klacht schriftelijk te noteren. De onderzoeker las de klacht en belde iemand op. Even later kwamen drie agenten in uniform binnen. U herkende één van hen als één van de mannen die u enkele dagen voordien hadden aangevallen en uw auto gestolen. U werd meegenomen naar een andere kamer, terwijl uw vrouw hardhandig het gebouw werd uitgezet. U werd geslagen en verstikt en opnieuw bedreigd. Toen men u een uur later liet gaan, zei u tegen uw belagers dat u naar de media zou gaan om uw verhaal te vertellen.

In de avond van 16 december 2010 kwamen enkele medewerkers van het Parket aan uw deur. Toen u weigerde om hen binnen te laten, probeerden ze over het hek te klimmen. Ze werden aangevallen door uw hond, die prompt werd doodgeschoten. U pakte uw jachtgeweer en loste een waarschuwingsschot in de lucht. Daarop werd u onder vuur genomen. In paniek schoot u terug in de richting van uw belager, waarbij u één van hen raakte. Toen er werd geroepen dat de OMON (speciale interventie-eenheid) zouden worden ingeschakeld, vluchtten u en uw vrouw via de achterdeur vanuit jullie woning naar het huis van de buurman, D. (...). Even later werd jullie huis bestormd en in brand gestoken. De buurman verborg jullie in de kelder. Van 16 tot 20 december 2010 verbleven jullie in de kelder bij D. (...). De politie kwam bij jullie buurman informeren. Zo vernamen jullie dat de medewerker van het Parket-Generaal op wie u had geschoten ondertussen was overleden. D. (...) kende enkele mensen die jullie naar het buitenland konden brengen.

Op 20 december 2010 vertrokken jullie met een auto vanuit Bishkek. Jullie reden met deze auto, via Kazachstan, Rusland, Wit-Rusland, Polen en Duitsland, tot in België. Jullie reisden met jullie eigen reispassen en visa die geregeld waren door de smokkelaars. Jullie kregen de paspoorten echter niet terug. Op 29 december 2010 vroegen jullie asiel in België.

Na jullie vertrek kregen jullie ouders en schoonouders frequent bezoek van de ordediensten. Ze werden bedreigd en soms werd er geweld gebruikt. Op 1 juli 2012 brak uw moeder haar been toen ze werd geduwd tijdens een huiszoeking door de politie. Via uw ouders vernam u dat u in Kirgizië officieel word gezocht omwille van moord op een medewerker van het parket. Uw familieleden stuurden ook enkele bewijstukken van jullie problemen op naar België.

Jullie leggen volgende originele documenten neer ter staving van jullie asielaanspraak : de identiteitskaarten van u en uw vrouw, de huwelijksakte, de geboorteaktes van u, uw vrouw en kind, het werkboekje van u en uw vrouw, uw militair boekje, de diploma's van u en uw vrouw, 2 foto's van uw gezin, het keuringsbewijs van de auto, een medisch attest van de miskraam van uw vrouw, uw medisch dossier, klacht bij ROVD dd. 01/12/2012, een schriftelijke getuigenis van de buurman i.v.m. de aanval op u dd.30/11/2012, een attest van de woningbrand, een schriftelijke getuigenis van de burens i.v.m. de woningbrand, een medisch attest aangaande uw moeder, een bewijs van opsporing wegens moord dd. 29/08/2012, een bladzijde uit de krant "Vesti Issyk-Kulya" dd. 24/10/2010. In kopie legt uw raadsman informatie neer aangaande Z. R. (...).

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen of Tataren. Daarom kunnen de loutere Russische of Tataarse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Na een grondige studie van jullie verklaringen en documenten moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat geen geloof kan gehecht worden aan het geheel van uw verklaringen over de persoonsgerichte vervolging op u en uw gezin door de autoriteiten van uw land.

U verklaarde dat u en uw gezin bij terugkeer naar Kirgizië dreigen gedood te worden door de autoriteiten. U persoonlijk vreest tevens veroordeeld te worden voor moord omdat u op 16 december 2010 in paniek en per ongeluk een vertegenwoordiger van de autoriteiten doodgeschoten heeft nadat medewerkers van het parket manu militari uw huis trachtten binnen te komen. Uw woning werd meteen nadien bestormd en in brand gestoken. U werd nadien officieel opgespoord (CGVS I, p.10-15; CGVS II, p.8). Ter staving van deze feiten en uw vrees legt u onder andere een (kennelijk) originele pagina neer (bladzijde 5 en 6) uit de krant "Vesti Issyk-Kulya" (nieuws uit de regio Issyk-Kul) dd.24/12/2010. In een artikel op bladzijde 6 wordt vermeld dat ten gevolge van een speciale operatie op 16 december in de Firsovastraat een medewerker van het openbaar ministerie is neergeschoten en aan zijn verwondingen is overleden. Verder wordt meegedeeld dat een strafzaak volgens artikel 97 (moord) is geopend tegen NRA (initialen), geboren 1976, en dat de verdachte wordt opgespoord (CGVSII, p.8). Echter, na verificatie van de krantenpagina door de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal (Cedoca) bij de hoofdredactrice van de krant, en wiens naam onderaan het artikel staat, blijkt dat het artikel niet origineel is. De journaliste ontkent dat zij ooit dergelijk artikel heeft geschreven, en na verificatie in de krant verklaart zij dat het bewuste artikel niet in de krant is verschenen, niet op pagina 6, noch op andere pagina's. Pagina 6 is bovendien voorbehouden aan TV-programma's. Zij voegt er aan toe dat de krant enkel over lokale feiten bericht en nimmer over dergelijke feiten uit Bishkek. De antwoordfiche hierover (antwoorddocument 2013-001w) is toegevoegd aan uw dossier.

Deze vaststelling is zeer ernstig en ondermijnt, omwille van het ondubbelzinnig en overtuigend antwoord, volledig de geloofwaardigheid van deze feiten.

Volledigheidshalve kan vermeld worden dat Cedoca een uitgebreid onderzoek heeft verricht in Kirgizische nieuwsbronnen naar het bewuste incident op 16 december 2010, maar dat hierover nergens iets is teruggevonden (zie ook antwoorddocument 2012-014w).

De vaststelling van het vervalste document, en het ontbreken van andere informatie, zijn niet de enige elementen welke de geloofwaardigheid van deze feiten ondermijnen. Los hiervan zijn er een aantal andere indicaties aanwezig voor het bedrieglijk karakter van deze feiten.

Zo kon u vooreerst niet duiden op welke manier uw schoonbroer, die u de krant eind 2012 opstuurde, twee jaar na de feiten een artikel over dit incident had gevonden. U verklaarde dat u hem niet gevraagd had naar details, dat u enkel weet dat hij dit "via zijn kennissen" heeft bekommen. U kon niet preciseren bij wie of hoe hij dit gedaan heeft, en of er nog andere berichten over dit incident gepubliceerd werden (CGVS II, p.3).

Verder verklaarde u dat u bij het begin van de aanval op uw huis (dus vlak nadat er eerst een schietpartij was geweest en de autoriteiten dreigden uw huis te bestormen) besloot om samen met uw vrouw en de kinderen het huis uit te vluchten. Volgens uw verklaringen zou u echter nog de tijd hebben genomen om uw documenten mee te nemen (CGVS I, p.14). Voor zover het nog aannemelijk is dat u in een reflex een (aantal) identiteitsdocumenten zou hebben meegenomen, is het echter weinig aannemelijk dat u in deze panieksituatie en met twee jonge kinderen nog de tijd nam om allerlei uiteenlopende documenten te verzamelen en mee te nemen, gaande van geboorteaktes, diploma's, tot alle persoonlijke en officiële documenten die verband houden met de problemen die jullie de voorafgaande maanden hebben gekend (CGVS I, p.12).

Daarnaast meent het Commissariaat-generaal dat de beweerde officiële opsporing vanwege de Kirgizische autoriteiten niet in overeenstemming is te brengen met uw activiteiten vanuit België op diverse sociale netwerksites. Zo blijkt u vanuit België, onder uw naam, (zeer) actief te zijn op minstens twee netwerksites, waaronder de populaire netwerksite "odnoklassniki". Op basis van de publieke gegevens kan uw identiteit en huidig verblijf in België gemakkelijk achterhaald worden. Meer uitgebreide informatie hierover staat in een antwoordfiche die toegevoegd is aan uw dossier. Indien u

werkelijk officieel zou opgespoord worden voor moord, in Kirgizië intens wordt opgespoord, en in België hiervoor internationale bescherming vraagt, is het niet aannemelijk dat u uw verblijf in België op dergelijk duidelijke manier publiek kenbaar maakt, ook aan de Kirgizische autoriteiten.

In deze context dient tot slot ook vermeld dat Cedoca geen enkele spoor heeft gevonden van de strafzaak of opsporing die u ten berde brengt (zie ook antwoordfiche 2013-002 toegevoegd aan uw dossier).

Het Commissariaat-generaal tilt zeer zwaar aan het bedrieglijk karakter van deze feiten, aangezien de betreffende feiten de aanleiding waren voor jullie vlucht en de kern van uw actuele vrees uitmaken. Deze vaststelling kan ook niet los worden gezien van de overige feiten die jullie aanhalen in jullie asielaanvraag, niet alleen omdat alle feiten met elkaar verbonden zijn - elk nieuw (vervolgings)feit is een reactie op een vorig (vervolgings)feit - maar tevens omdat dergelijk misbruik van frauduleuze documenten en bedrieglijke verklaringen aangaande de recentste feiten, uw algehele geloofwaardigheid ernstig aantast, en aldus een vermoeden ontstaat dat de overige aangehaalde feiten evenmin geloofwaardig zijn.

Dit vermoeden van het bedrieglijk karakter van de overige feiten wordt bovendien verstrekt door volgende vaststelling. Er is namelijk vastgesteld dat jullie een groot deel van de vervolgingsfeiten vóór het incident van 16 december 2010 niet hebben vermeld bij het eerste gehoor bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, punt 3.5). U (en uw vrouw) halen enkel de problemen aan in het postkantoor, die hebben geleid tot de miskraam (mei 2010), en de autodiefstal en de klacht hiertegen bij politie en parket (november 2010). De poging tot aanklacht bij de ROVD (24 mei 2010); de dreig telefoons (vanaf eind mei 2010), uw opname in het ziekenhuis (begin juni 2010), de bedreiging met een pistool en de slagen en verwondingen (10 juni 2010), de verhuis naar Karabalta en de aanhoudende dreig telefoons, en uw ontvoering vanop uw werkplaats (13 september 2010), worden door u (en uw vrouw) helemaal niet vermeld. Ook het feit dat u op 16 december 2010 een politiemans dodelijk heeft verwond heeft u ten andere niet vermeld. Omdat het een groot aantal feiten betreft en al deze feiten toch ernstig of belangwekkend zijn, werd jullie gevraagd waarom deze belangrijke feiten niet in de vragenlijst zijn opgenomen. Jullie verklaren met betrekking tot het niet vermelden van de onopzettelijke doodslag dat jullie bang waren van de reactie van de Belgische autoriteiten (CGVSI, p.14 ; CGVSII Y. (...), p.11) en met betrekking tot de overige feiten dat jullie gevraagd werden bondig te zijn en enkel het begin en einde te vertellen (CGVSII, p.6 ; CGVSII Y. (...), p. 11). Voor zover het verschoonbaar is dat u bij uw eerste gehoor de onopzettelijke doodslag verzwijgt uit vrees voor een eventuele negatieve appreciatie in België, is jullie verklaring voor het niet vermelden van de feiten tussen 24 mei 2010 en november 2010 niet aannemelijk. Vooreerst is het ongebruikelijk en in tegenspraak met de vragenlijst om enkel het begin en het einde van het feitenrelaas te vertellen, daar immers uitdrukkelijk wordt gevraagd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Maar vooral is het in de context van de vele feiten niet aannemelijk dat u en uw vrouw onafhankelijk van elkaar tijdens het gehoor kennelijk tot hetzelfde besluit komen vanaf welk feit "het begin" eindigt en vanaf welk feit "het einde" begint.

Volledigheidshalve moet ook opgemerkt worden dat jullie verklaringen over jullie internationale paspoorten en reisroute weinig geloofwaardig zijn. Jullie verklaren met een minibas en met internationale paspoorten te hebben gereisd. Bij de grensovergang met de EU was er geen persoonlijke controle, er werd enkel naar jullie gekeken. Jullie verklaren ook dat er geen afspraken werden gemaakt met de smokkelaars indien er persoonlijke controles zouden plaatsvinden (CGVS I, p.9; CCGVS I Y. (...), p.6).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Zelfs indien wordt aangenomen dat jullie geen persoonlijke controles hebben gekregen, is het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan, niet aannemelijk dat er zelfs geen concrete afspraken met jullie gemaakt zouden zijn om de nodige voorzorgen te nemen.

Verder is jullie kennis over de reis en de reisdocumenten zeer beperkt. U weet niet zeker in welk land jullie Europa zijn binnen gekomen. U weet niet voor welk land u een visum had, jullie weten zelfs niet zeker of er een visum in het paspoort aanwezig was (CGVS I, p.7,8,9; CGVS I Y. (...), p.5,6). Ook deze geringe kennis draagt niet bij tot het aannemelijk maken van uw reisroute.

Ook jullie bewering dat de internationale paspoorten door de begeleiders zijn ingehouden (CGVS I, p.7,8; CGVS I Y. (...), p.5), is gelet op het feit dat het jullie originele paspoorten zijn, op jullie naam, en door jullie aangevraagd in 2009 (CGVS I, p.7; CGVS I Y. (...), p.5), weinig plausibel.

Deze vaststellingen omtrent reisroute en reisdocumenten doet vermoeden dat jullie jullie internationale paspoorten achterhouden om op die manier relevante gegevens zoals een legale uitreis

of eerder vertrek (wat afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van de problemen) verborgen te houden.

Omwille van bovenvermelde elementen; in het bijzonder het manifest bedrieglijk karakter van de meest recente en ernstigste vervolgingsfeiten, de negatieve impact op jullie algehele geloofwaardigheid en de bijkomende indicaties voor een bedrieglijk asielrelaas in zijn geheel, meent het Commissariaat-generaal dat jullie niet in aanmerking komen voor internationale bescherming.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Het krantenartikel werd hoger besproken. Het attest van de woningbrand, een schriftelijke getuigenis van de burens i.v.m. de woningbrand, en het bewijs van opsporing wegens moord dd. 29/08/2012 betreffen de feiten die rechtstreeks samenhangen met de feiten in het krantenartikel en eveneens als niet geloofwaardig moeten geapprecieerd worden. Bijgevolg kan aan deze documenten geen geloof worden gehecht. De betwisting van deze documenten, in het bijzonder de officiële documenten - ondanks hun origineel karakter - is volgens het Commissariaat-generaal ook mogelijk omdat uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat corruptie in Kirgizië een immens probleem is. Hieruit kan afgeleid worden dat er allicht mogelijkheden zijn om allerlei (officiële) documenten te kopen.

De identiteitskaarten van u en uw vrouw, de huwelijksakte, de geboorteaktes van u, uw vrouw en kind, het werkboekje van u en uw vrouw, uw militair boekje, het diploma van u en uw vrouw, 2 foto's van uw gezin, het keuringsbewijs van de auto, een medisch attest van de miskraam, en het uittreksel uit uw medisch dossier betreffen allen (persoons)gegevens die worden niet betwist. Met betrekking tot jullie werkboekjes kan nog opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat zowel u als uw vrouw enkele weken voor het incident van 16 december 2010 (de concrete aanleiding voor jullie vlucht) vrijwillig ontslag hebben genomen. U verklaarde weliswaar dat uw ontslag los staat van de aangehaalde asielproblemen (CGVS I, p.6), maar het is hoe dan ook opvallend dat zowel u als uw vrouw door jullie beider vrijwillig ontslag kennelijk zeer vooruitziend zijn. Aangaande het medisch attest van uw vrouw moet opgemerkt worden dat geen melding wordt gemaakt van de omstandigheden die tot de miskraam hebben geleid. In het attest is integendeel sprake van een spontane miskraam, of indicaties hiervoor, gelet op het vraagteken dat is toegevoegd. Alleszins is het geen objectieve aanwijzing voor de slagen en verwondingen omwille van etnische motieven die uw vrouw zou hebben meegemaakt. Aangaande uw medische attesten kan opgemerkt worden dat deze enkel een opname attesteren in twee ziekenhuizen in de periode 29 mei 2010 – 7 mei 2010. Volgens uw verklaringen was deze opname het gevolg van draaierigheid en ontsnapte u aan een hersenbloeding. De draaierigheid was volgens u het gevolg van de stress welke op haar beurt het gevolg zou zijn van de dreigtelefoons (CGVS I, p.11). Deze door u aangehaalde redenen kunnen door de attesten echter niet ondersteund worden. De enige indicatie van een eventuele oorzaak van uw medische problemen is de vermelding "na alcoholverbruik". Het medisch attest aangaande uw moeder vermeldt enkel dat zij een verwonding heeft opgelopen aan het kuitbeen en hiervoor behandeld werd. De omstandigheden worden niet vermeld. De neergelegde info door uw raadsman tenslotte aangaande Z. R. (...) wordt evenmin betwist.

Uw schriftelijke klacht bij ROVD dd. 01/12/2012 en de schriftelijke getuigenis van de buurman i.v.m. de aanval op u dd.30/11/2012 hebben omwille van het strikt persoonlijk karakter weinig bewijswaarde en wegen niet op tegen de overige vaststellingen die hebben geleid tot de appreciatie van bedrieglijkheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur". Tevens menen zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat eerste verzoekende partij niet kan duiden op welke manier haar schoonbroer (lees zoals eerste verzoekende partij in het verzoekschrift terecht opmerkt: "broer"), die haar de krant eind 2012 opstuurde, twee jaar na de feiten een artikel over dit incident had gevonden, leggen verzoekende partijen in hun verzoekschrift uit dat de broer van eerste verzoekende partij op het ogenblik dat zij net waren gevlucht bij een collega van hem op bezoek was in Issyk Kul, waar deze het krantenartikel had gelezen. De broer en zijn collega beseften dat dit artikel ging over de gebeurtenissen waarvan verzoekende partijen het slachtoffer werden en de collega hield het artikel dan ook bij. Wanneer verzoekende partijen zich richtten tot de broer van eerste verzoekende partij teneinde hun asielrelaas te staven, herinnerde de broer zich het artikel en nam hij contact op met zijn collega, die vervolgens de krant aan de broer van eerste verzoekende partij gaf. Het feit dat eerste verzoekende partij van de wijze waarop haar broer het artikel had verkregen niet op de hoogte was, doet volgens verzoekende partijen geen enkele afbreuk aan hun asielrelaas.

2.2.4.2. De Raad wijst er evenwel op dat deze *post factum*-verklaring over hoe de broer van eerste verzoekende partij het artikel over dit incident had gevonden, geen enkele afbreuk doet aan desbetreffende motivering van de bestreden beslissing. Tijdens haar gehoor kon eerste verzoekende

partij geenszins duiden hoe haar broer, twee jaar na de feiten, het artikel gevonden had en stelde zij hiernaar niet te hebben gevraagd – hetgeen wijst op een gebrek aan interesse – en enkel te weten dat haar broer dit via zijn kennissen bekomen had. De vaststelling dat verzoekende partijen pas na het verkrijgen van een negatieve beslissing geïnteresseerd zijn in de herkomst van het artikel, getuigt dan ook van weinig ernst en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

2.2.5.1. Waar verwerende partij het onaannemelijk acht dat verzoekende partijen in de door hen beschreven panieksituatie – er had net een schietpartij plaatsgevonden en de autoriteiten dreigden hun huis te bestormen – en met twee jonge kinderen nog de tijd namen om allerlei uiteenlopende documenten te verzamelen en mee te nemen, gaande van geboorteaktes, diploma's, tot alle persoonlijke en officiële documenten die verband houden met de problemen die zij de voorafgaande maanden hebben gekend, voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift een cd-rom toe waarin te zien is hoe Kirgizische nationalistinnen in 2010 een etnische Russische jongen levend verbrandden (bijlage 7). Verzoekende partijen stellen dat zij sindsdien op alles voorbereid waren en permanent een tas hadden klaar staan waarin alle belangrijke documenten staken, alsook hun geld.

2.2.5.2. Door eerste verzoekende partij werd de situatie als volgt omschreven: “(...) Toen ik de twee laatste schoten afvuurde, was het ineens stil. Dan riepen ze: nu is het gedaan met je. Nu ga je zeker dood. Dan liet ik het wapen vallen, gooide ik het op de grond. Ik ben naar de kamer binnen gegaan. Mijn vrouw was al bezig met inpakken. Ze nam documenten en geld mee. Langs de achterdeur vluchtten wij. (...)”. De Raad acht het evenwel volstrekt ongeloofwaardig dat in deze panieksituatie waarbij hun huis werd aangevallen door de autoriteiten, en bovendien met twee jonge kinderen, tweede verzoekende partij nog de tijd nam allerlei documenten te verzamelen. Wat betreft hun opmerking dat zij een tas met documenten zouden hebben klaarstaan, stelt de Raad vooreerst vast dat dit op geen enkele manier blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen. Integendeel, eerste verzoekende partij verklaart dat haar vrouw ‘bezig was met inpakken’, hetgeen moeilijk verzoenbaar is met de uitleg dat ze steeds voorbereid waren te vluchten en er derhalve steeds een tas klaar stond met alle belangrijke documenten en hun geld. De loutere verwijzing naar een cd-rom waarin te zien is hoe Kirgizische nationalistinnen in 2010 een etnische Russische jongen levend verbrandden (bijlage 7), volstaat evenmin om hun stelling dat zij permanent een tas klaar hadden staan met hun documenten en geld te staven. Deze *post factum*-uitleg kan dan ook op geen enkele manier overtuigen.

2.2.6.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat de beweerde officiële opsporing vanwege de Kirgizische autoriteiten niet in overeenstemming is te brengen met de activiteiten van eerste verzoekende partij vanuit België op diverse sociale netwerksites, wijzen verzoekende partijen erop dat zij zich veilig voelen in België en erkennen zij dat zij de netwerksite “odnoklassniki” inderdaad gebruiken om te kunnen communiceren met hun familie. Verzoekende partijen zien evenwel niet in op welke wijze dit een hinderpaal vormt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de activiteiten van eerste verzoekende partij vanuit België op diverse sociale netwerksites allesbehalve in overeenstemming zijn met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging en meer bepaald met de beweerde officiële opsporing vanwege de Kirgische autoriteiten. Immers blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 19, deel 3) dat op basis van de publieke gegevens de identiteit van eerste verzoekende partij en haar huidige verblijf in België gemakkelijk achterhaald kan worden. Indien eerste verzoekende partij werkelijk officieel zou opgespoord worden voor moord, is het niet aannemelijk dat zij haar verblijf in België op dergelijke duidelijke manier publiek kenbaar maakt, ook aan de Kirgizische autoriteiten. Redelijkerwijze kan minstens verwacht worden dat, indien zij dan toch gebruik wil maken van sociale netwerksites, zij dit op een minder openlijke wijze zou doen en haar identiteit en verblijfplaats verborgen zou trachten te houden voor de autoriteiten van haar geboorteland. De Raad besluit dan ook dat de houding van eerste verzoekende partij niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging.

2.2.7.1. Omtrent de vaststelling dat verzoekende partijen een groot deel van de vervolgingsfeiten vóór het incident van 16 december 2010 niet hebben vermeld bij het eerste gehoor bij hun asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken, leggen verzoekende partijen uit dat eerste verzoekende partij begonnen was met het begin van de feiten die de aanleiding waren van hun vlucht uit Kirgizië totdat de tolk erop wees dat zij genoeg verteld had en dat zij de details verder kon uiteenzetten tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Wanneer tweede verzoekende partij de feiten begon uiteen te zetten, werd zij erop gewezen dat zij de problemen heel kort diende te vertellen. Wanneer zij aan de

feiten van 24 mei 2010 was gekomen, werd haar gezegd te stoppen en te vertellen over de recente gebeurtenissen. Het begin en het einde van het interview van verzoekende partijen op de Dienst Vreemdelingenzaken werd aldus gedirigeerd door de tolk. Dit kan verzoekende partijen bezwaarlijk verweten worden.

2.2.7.2. Ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partijen worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun asielrelaas vermelden. Nergens uit de vragenlijst blijkt dat verzoekende partijen een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij hun asielmotieven dienden uiteen te zetten en werd hen bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3. 5 de gelegenheid geboden hun asielrelaas zelf te vertellen – zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd – waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten (administratief dossier, stuk 15). Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat de tolk verzoekende partijen zou hebben onderbroken, waardoor zij de kans niet zouden hebben gehad om alle essentiële elementen uit hun asielrelaas weer te geven. De blote beweringen van verzoekende partijen omtrent het verloop van hun gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken volstaan dan ook niet om desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

2.2.8.1. Verzoekende partijen herhalen vooreerst hun verklaring dat zij aan de grens van Europa – vermoedelijk in Polen – werden gecontroleerd, waarbij de grenspolitie hen aandachtig heeft bekeken en hun paspoorten heeft gecontroleerd. Verder merken verzoekende partijen nog op dat toen zij afspraken maakten met de chauffeurs, zij verwittigd werden dat ze hun paspoorten niet zouden terugkrijgen, vermoedelijk om te beletten dat kan nagegaan worden hoe de visa in de paspoorten terechtgekomen waren en wie daarvoor gezorgd heeft. Verzoekende partijen hebben 10.000 dollar betaald en werden verzekerd dat er geen problemen zouden zijn, waarbij de chauffeurs stelden dat zij reeds vele jaren transporten verzorgen naar België en dat ze overal contacten hebben. Verzoekende partijen vermoeden dan ook dat ook in Europa corruptie bestaat.

2.2.8.2. Waar verzoekende partijen betreffende de motivering van de bestreden beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partijen niet aan een persoonlijke controle werden onderworpen – er werd enkel naar hen gekeken – bij het binnenreizen van de Europese Unie zich beperken tot het louter herhalen van hun verklaringen hieromtrent, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van dit onderdeel van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. Evenmin zijn de blote beweringen dat zij vermoeden dat ook in Europa corruptie bestaat en dat hun chauffeurs overal contacten hebben, die door verzoekende partijen met generlei objectieve informatie worden onderbouwd, van aard desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

De Raad is voorts van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij niet wisten voor welk land zij een visum hadden, zij zelfs niet zeker wisten of er een visum in het paspoort aanwezig was, zij niet zeker wisten in welk land zij Europa binnengekomen zijn en zij geen concrete afspraken hebben gemaakt met de chauffeurs over wat zij dienden te doen in het geval er iets mis zou lopen aan de grenscontrole. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 19, deel 7) blijkt immers dat de buitengrenzen van de EU uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Verder is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. In het licht van deze zeer scherpe controles is het onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klanten niet in kennis zou hebben gesteld van deze informatie.

2.2.9.1. Verzoekende partijen merken op dat het Cedoca-document met als referentie KIR2013-001w foutief stelt dat G. Z. de hoofdredactrice zou zijn van de krant “Vesti Issyk-Kulya” en voegen desbetreffend als bijlage bij hun verzoekschrift een verklaring toe van K. D. K., de werkelijke hoofdredacteur van de krant. Voorts stellen verzoekende partijen dat de verklaring eveneens aangeeft dat K. D. K. nooit een verzoek heeft ontvangen om de authenticiteit te bevestigen dan wel te ontkennen

van het bewuste artikel van 24 december 2010 (bijlage 3). Een tweede verklaring van K. D. K. die door verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift wordt gevoegd, bevestigt verder uitdrukkelijk dat in de krant van 24 december 2010 op pagina 6 een artikel werd gepubliceerd onder de titel "Kriminalnyy Bishkek" (bijlage 4). Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting nogmaals een verklaring van K. D. K. van 10 december 2013 neer waarin opnieuw de publicatie van het bewuste artikel bevestigd wordt. Bovendien voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift een kopie toe van het krantenartikel zoals dit hen bezorgd werd door de hoofdredacteur zelf. De kopie draagt de stempel van de redactie en de handtekening van K. D. K. (bijlage 5). Daarnaast voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift drie exemplaren van de krant toe (bijlage 6), stellende dat uit deze exemplaren blijkt dat het gebruikelijk is dat op pagina 6 een rubriek verschijnt over criminaliteit in de regio en dat pagina 6 absoluut niet gebruikt wordt om televisieprogramma's aan te kondigen. De televisieprogramma's worden daarentegen aangekondigd op pagina 7. Verzoekende partijen stellen verder in hun verzoekschrift dat toen de hoofdredacteur aan journaliste G. Z. vroeg of iemand haar vragen had gesteld over het bewuste artikel, G. Z. dit ontkende. Het krantenartikel dat door verzoekende partijen werd bijgebracht is derhalve wel degelijk authentiek. Ten slotte werd door verzoekende partijen tevens een cd-rom neergelegd waarop een gesprek te zien is tussen een journaliste van de krant en de broer van eerste verzoekende partij en een werknemersidentificatiekaart van deze journaliste.

2.2.9.2. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat in de informatie in het administratief dossier foutief vermeld staat dat G. Z. de hoofdredactrice zou zijn, meent de Raad te kunnen verwijzen naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en zich erbij te kunnen aansluiten. Verwerende partij beaamt dat K. D. K. inderdaad de hoofdredacteur is van de krant en dat de vermelding van G. Z. als hoofdredactrice in desbetreffend Cedoca-document een vergissing betreft, maar dat deze vergissing evenwel niet van aard is afbreuk te doen aan het feit dat *"zij wel degelijk als redacteur/journalist werkzaam is bij de krant 'Vesti Issyk-Kulya' –wat door verzoekers niet wordt betwist-, noch aan het feit dat het krantenartikel niet verschenen is op p. 6 van de editie van 24/12/2013 die gewijd is aan tv-programma's, noch op een andere pagina en noch aan het feit dat de krant enkel lokale informatie weergeeft en geen artikels die feiten betreffen die zich in Bishkek hebben afgespeeld."*

Waar verzoekende partijen trachten aan te tonen dat het door hen aangebrachte krantenartikel wel degelijk authentiek is – zij opperen dat de hoofdredacteur mevrouw G. Z. heeft opgebeld met de vraag of iemand haar heeft opgebeld om vragen te stellen over het bewuste artikel, wat zij ontkende, en voegen voorts als bijlage bij hun verzoekschrift twee attesten van K. D. K. toe waarin deze ontkent ooit een verzoek te hebben ontvangen om de authenticiteit van het artikel te bevestigen dan wel te ontkennen en de publicatie van het artikel bevestigt (bijlagen 3 en 4) – meent de Raad wederom te kunnen verwijzen naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en zich erbij te kunnen aansluiten: *"Waar verzoekers de informatie zoals weergegeven in het CEDOCA-document 2013-001w op basis waarvan gesteld wordt dat het krantenartikel niet authentiek is, trachten te weerleggen door te wijzen op twee attesten van K. D. K. (...) waarin de hoofdredacteur bevestigt dat het artikel wel degelijk werd gepubliceerd, merkt verweerder op dat deze twee aangebrachte attesten van K. D. K. (...) niet de minste bewijswaarde hebben. Op 21 november 2013 heeft CEDOCA immers telefonisch contact opgenomen met K. D. K. (...) waarbij hem de twee attesten die verzoekers neerleggen en die van zijn hand zouden zijn, werden voorgelezen. De man ontkende echter deze twee attesten ooit te hebben opgesteld (COI Case KIR2013-002 in bijlage van de verweernota). Bijgevolg zijn de twee neergelegde attesten niet authentiek en geenszins van aard om een ander licht te werpen op de vaststellingen in het CEDOCA-document 2013-001w dat vermeldt dat G. Z. (...) tijdens een telefoongesprek van 7 mei 2013 met CEDOCA uitdrukkelijk heeft gesteld dat zij niet de auteur is van dit artikel, dat het krantenartikel niet verschenen is op p. 6 van de editie van 24/12/2013 die gewijd is aan tv-programma's, noch op een andere pagina en dat de krant enkel lokale informatie weergeeft en geen artikels die feiten betreffen die zich in Bishkek hebben afgespeeld. Ook de verklaring van verzoekers dat de hoofdredacteur mevrouw G. Z. heeft opgebeld met de vraag of iemand haar heeft opgebeld om vragen te stellen over het bewuste artikel, wat zij uitdrukkelijk heeft ontkent, betreft een loutere bewering die nergens wordt geobjectiveerd en bijgevolg geenszins overtuigt."* Gezien uit het CEDOCA-document 2013-002w blijkt dat de hoofdredacteur K. D. K. ontkent de eerdere door verzoekende partijen neergelegde attesten (bijlagen 3 en 4) te hebben opgesteld (nota met opmerkingen, bijlage 1), kan evenmin enige bewijswaarde worden toegekend aan de kopie die verzoekende partijen toevoegen als bijlage bij hun verzoekschrift met hierop de stempel van de redactie en de handtekening van K. D. K. (bijlage 5) en aan het ter terechtzitting neergelegde attest van K. D. K. van 10 december 2013 dat inhoudelijk hetzelfde is als een van de eerder neergelegde attesten. Betreffende de drie exemplaren van de krant die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 6), wijst de Raad erop dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de

rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging. Volledigheidshalve merkt de Raad omtrent desbetreffend verweer van verzoekende partijen bovendien op dat de vormgeving van deze recente kranten anno 2013 niets zeggen over de vormgeving van de krant van 24 december 2010 waarin volgens G. Z. op pagina 6 de tv-programma's werden weergegeven. Wat ten slotte de door verzoekende partijen aangebrachte cd-rom met een gesprek tussen een journaliste van de krant, O. A. K., en de broer van eerste verzoekende partij betreft – waarvan verzoekende partijen ter terechtzitting beweren dat deze opname werd gemaakt door voormelde broer zelf – wijst de Raad erop dat aan privé-filmmateriaal geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder stelt de Raad vast dat de werknemersidentificatiekaart van O. A. K. een fotokopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verzoekende partijen slagen er dan ook op geen enkele manier in de vaststelling van verwerende partij dat het door hen aangebrachte krantenartikel van 24 december 2010 een vervalst document betreft te weerleggen.

Daarenboven oordeelt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 15 oktober 2012 en 19 december 2012 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Ten slotte voor wat betreft de opmerking van verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen gesteund zijn op foutieve informatie en derhalve met machtsoverschrijding werden genomen, verwijst de Raad naar het hoger gestelde waaruit op generlei wijze blijkt dat verwerende partij zich op foutieve informatie zou hebben gebaseerd. Van enig machtsoverschrijding is derhalve geen sprake.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT